

»Tænk! Var De saa tidlig bleven fremmed i Guds Menighed!«

»Ja.«

Præsten rystede godlidende paa Hovedet.

»Ja ja! Saadan gaar det jo desværre! — Som jeg vistnok sagde Dem sidst, har jeg ikke kendt Deres afdøde Fader personligt; men jeg veed jo, at han havde Gammellutheranernes lidt snevre og underligt eenøjede Syn paa mange Sider af Menneskelivet. Ak ja, denne misforstaaede Retroenhed! Den hviler jo endnu mange Steder som en Mare over Kirke og Hjem og gør megen af Tidens bedste og friskeste Ungdom aandelig hjemløs. Naar saa en evnerig og veltalende Mand som Nathan træder frem og bestyrker Ungdommen i Troen paa, at Guds Kirke er et forfaldent Hus, — ja saa ender det i den fuldkomne Fornægtelse. Jeg forstaar det saa godt!«

Per svarede ingenting. Han var lidt ilde tilmode ved den Retning, Samtalen havde taget, navnlig paa Grund af den personlige Maade, hvorpaa Præsten førte Sagen frem. Der havde været noget temmelig kunstlet i den Overbevisning, hvormed han havde talt om den nye Tidsols Frembrud over den æstetiske Kulturperiodes Ruiner; og det var ligefrem med Forlegenhed, han havde set ned paa sin Cigar, da han nævnte sit »Livssyn«.

Men Præsten begyndte nu at tale om Nathan